

Chương 1

Cuối tháng ba đại học năm tư, tôi kết thúc kỳ thực tập làm kế toán viên ở Vô Tích, trở về đại học Nam Kinh. Thực ra tôi rất muốn ở nhà dầm bữa nửa tháng nữa để tiếp tục làm một con sâu gạo, nhưng mà tình thương của mẹ yêu dành cho tôi đã nhanh chóng cạn kiệt, tôi đành phải phải xị mặt mà càn quét tủ lạnh lần cuối cùng, tay xách nách mang buồn thiu quay về Nam Kinh.

Lúc lên xe tôi liền nhắn tin cho mấy đứa bạn cùng ký túc xá: “Dưa hấu bản cô nương sắp về tới Nam Kinh rồi, các người mau mau từng người ra xếp hàng ngoài cửa nghênh đón đi.”

Mười phút sau, Tư Tịnh nhắn lại: “Nàng là ai? Ta không biết?”

Tôi tủm tỉm cười, nhanh chóng soạn tin: “Haizz... Thôi bỏ đi! thật đáng thương cho mình, tay trái xách gà, tay phải xách vịt, nặng chết đi. lát nữa vút lại trên xe vậy...”

Lần này chỉ mới có mười giây, hơn nữa không chỉ có một tin nhắn.

Tư Tịnh: “A! Hóa ra là tình yêu đã về rồi đấy ư? Đứng ở cổng trường đừng đi đâu, chị đây ra đón em!”

Tiểu Phụng: “Dưa hấu, ngày ngày nhớ chàng không thấy chàng, mãi tới hôm nay mới được cùng nhau gặm chân vịt...”

Đúng thật là nhiệt tình tới mức khiến người ta sờn da gà mà!

Bắt taxi đi một lúc là tới trường, quả nhiên tôi nhìn thấy một đám người rất gây chú ý đang đứng ngoài cổng chính. Tổng cộng phòng ký túc của tôi có sáu người, vậy mà hiện giờ chỗ kia có tới chín người, năm nữ, bốn nam.

Tôi chỉ có một con gà và một con vịt, không cần phải mang theo cả gia quyến tới thế kia chứ? Tôi âm thầm hỏi hận, biết vậy lúc ở trên xe gặm luôn một cái đùi gà cho rồi.

“Ha ha ha... Mọi người quá long trọng rồi...”

Lão đại chạy tới véo tai tôi: “Con bé chết tiệt này, cậu thật là biết lựa thời trở về, hôm nay mọi người đang định đi Hà Thịnh liên hoan.”

Đối với hai chữ Hà Thịnh này, tôi vốn đã sớm hình thành phản xạ có điều kiện: Hà Thịnh = đệ nhất cá kho dưa = đệ nhất thịt xé vị cá = đệ nhất canh cua đậu.

Tôi vừa nuốt nước bọt, vừa giơ hai con gà và vịt trong tay lên. “Minh có thể dùng cái này để đổi lấy không cần trả tiền hay không?”

Tư Tịnh tỏ ra hết cách với tôi: “Cậu thật biết cách làm cho phòng ký túc chúng ta mất mặt, hôm nay Trang Tự mời khách.”

Tôi sững sốt, Trang Tự ư...

Tôi nhìn về phía người đang đứng đằng xa kia. Thấy tôi, những người khác đều chạy lại vài bước, chỉ có người ấy đứng nguyên chỗ cũ. Người ấy mặc chiếc áo len màu tro, vẻ mặt điềm nhiên không có bất cứ biểu hiện gì.

Trang Tự, đối với cái tên này, tôi cũng đã hình thành phản xạ có điều kiện: Trang Tự bằng sinh viên nổi tiếng nhất khoa Quốc kim, chỉ cần đi ra ngoài là có thể khiến cho trường chúng tôi được nâng thêm một vị trí nữa trong hàng các trường có nhiều soái ca, “bạn bè” ám muội của Dung Dung...

Giống như...

Niép Hy Quang là một tên ngu ngốc đại ngu ngốc!

Hình như mắt có chút cay cay, đã lâu như vậy rồi, thật là không tiến bộ lên được chút nào... Có thứ gì đó trực trào ra...

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn trời, một giây, hai giây...

“Rốt cuộc đang nhìn gì thế hả?” Lão đại xưa nay vốn rất bạo lực đang tàn ác mà véo tai tôi.

Bọn họ cũng theo tôi ngẩng đầu lên nhìn nửa ngày, tôi áp úng cười, nháy mắt mấy cái: “Thật kỳ lạ, trên trời đâu có mưa đỏ nhỉ!”

Trang Tự xưa nay chưa từng mời cơm ai, cho dù là đạt được học bổng hạng nhất. Tất cả mọi người đều biết bố của anh ta mất sớm, mẹ thì ốm yếu bệnh tật quanh năm, anh ta còn có một cậu em trai đang học cấp ba. Vậy mà ngay cả trợ cấp sinh viên khó khăn anh ta cũng không thèm xin.

Câu kia cô nói ra rồi mới phát hiện nó mang đầy ý châm chọc, mọi người đều ngượng ngùng. A Phân nhìn tôi trách móc, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người cô ấy véo tay tôi một cái.

Đau chết đi! Móng tay cô ấy không biết đã bao lâu rồi chưa cắt! Nước mắt còn chưa kịp trào ra của tôi đã nhanh rơi ra vì bị cô ấy véo rồi.

Tôi thật vô cùng đáng thương, bị bạn bè trong ký túc ngược đãi thảm hại cũng chỉ có thể tức giận mà không dám mở miệng nói gì, trong lòng vô cũng âm ức. Đâu phải tôi cố ý chứ, chớ dữ thì đều sẽ cắn người mà, tôi nóng lên thì đương nhiên cũng sẽ...

Cuối cùng, lại chính Dung Dung lên tiếng giải vây: “Trang Tự vừa ký hợp đồng với ngân hàng A ở Thượng Hải, lương tháng hơn vạn đấy.”

“Ồ.” Ngân hàng A, tiền lương hơn vạn, mức lương này ngay cả nghiên cứu sinh cũng khó mà có được.

Tôi kinh ngạc nhìn Trang Tự, anh ta cũng ngẩng đầu nhìn lại. Con người đen kịt ấy nhìn chăm chăm tôi, giống như muốn biết xem tôi sẽ có phản ứng thế nào...

Đây... là ảo giác ư?

Mặc kệ, dù sao tôi cũng nên chúc mừng anh ta. Tôi đi lên phía trước, chân thành nói: “Trang Tự, chúc mừng... ừm... Sau này đến Thượng Hải chơi phải nhờ cả vào cậu rồi, nhất định phải bao ăn bao ở đưa đi chơi...”

“Không phải là mai cậu mới quay về à?”

Mấy lời vớ vẩn của tôi bị giọng nói trầm ấm của anh ta cắt ngang. Tôi giật mình, nhìn dáng vẻ anh ta đang cúi xuống nhìn tôi, đầu óc tôi chột hồ đồ, anh ta đang hỏi tôi cái gì thế?

A Phân đột nhiên chạy lại kéo tay tôi đi theo hướng tới Hà Thịnh: “Trang Tự, cậu còn không mời à, chúng tôi sắp chết đói rồi đây!”

Sau đó, khi ngồi trước một bàn ăn thịnh soạn ở Hà Thịnh rồi tôi mới nhớ ra, nếu như không phải mẹ cần nhân thì ngày mai tôi mới quay về đây. Hôm qua tôi còn gọi điện thoại nói chuyện với mọi người trong ký túc là mai mới về.

Trang Tự... Anh ta căn bản không muốn mời tôi.

Theo đúng nguyên tắc mà nói, người có khí phách thì lúc này nhất định là sẽ quẳng đôi đũa mà bỏ đi, nhưng... tôi là người có khí phách đó sao?

Hừm! Tôi hung hăng gặm sườn lợn, ăn gấp đôi bình thường mới là bản tính của tôi. Vì thế tôi thấy gì thì ăn nấy, ăn hết mấy món đắt tiền còn đòi uống nước hoa quả.

Ăn như gió bão càn quét, ăn như hổ đói, ăn như thần đũa...

“Dưa hấu, cậu rất giống một loài động vật nào đó.” Tiểu Phụng ngồi bên trái nhìn tôi đầy kính nể.

Giờ tôi mới phát hiện ra mình là tiêu điểm cả bàn ăn, không biết mọi người đã dừng đũa lại từ bao giờ nhìn tôi một mình chiến đấu. Trang Tụ ngồi đối diện nhìn tôi, sau đó giơ tay gọi người phục vụ.

“Cho chúng tôi gọi thêm vài món.”

Mặt tôi còn chưa kịp đỏ lên thì lão đại ngồi bên phải đã hung hăng véo chân tôi một cái: “Cậu giữ mặt mũi cho mình một chút đi.”

Lại câu tôi...

Thật là, chẳng phải tôi đang biến đau thương thành thành sức ăn sao, cần gì phải bạo lực như vậy chứ?

Không ăn thì không ăn, dù sao tôi cũng ăn không vào. Tôi chán nản chọc đôi đũa vào miếng giò trong bát, chẳng hiểu sao khi nãy tôi ăn kiểu gì được nhỉ, dầu mỡ ngấy thế này...

Bầu không khí trên bàn ăn bỗng náo nhiệt rất nhanh. Mọi người tập trung xoay quanh câu chuyện về công việc của Trang Tụ. Bạn trai của A Phân và Tư Tịnh đều ở cùng ký túc với Trang Tụ, rượu bia no nê rồi hai người bọn họ một trái một phải vỗ vai Trang Tụ mà nói: “Trang Tụ, khoa mình trâu bò nhất là cậu đấy, huynh đệ sau này sẽ cùng theo cậu lăn lộn.”

A Phân và Tư Tịnh cười khanh khách. Tư Tịnh nói: “Vậy Dung Dung lại phải tìm công việc rồi.”

Tiểu Phụng vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói mấy lời không rõ: “Sao phải tìm? Như hiện tại không tốt à?”

“Bởi vì ... công việc hiện giờ ở Nam Kinh, cách Thượng Hải quá xa.” Tư Tịnh nói một cách đầy mờ ám, lại còn nháy mắt mấy cái.

“Ồ...” Tiểu Phụng làm ra vẻ hiểu ra điều gì, kéo dài giọng ồ, rồi bỗng nhiên chuyển hướng sang tôi: “Dưa hấu!”

“Hả!” Tôi đang tập trung chọc miếng giò, bị cô ấy làm cho giật mình, không phải đang nói về Dung Dung ư? Gọi tôi làm gì?

“Gà cậu mang đến ăn ngon thật đấy.” Cô ấy thỏa mãn nói.

Tôi không nói gì.

Tiểu Phụng, cậu mới là trư bát giới.

“Cậu đúng là đầu heo.” Lão đại không lưu tình chút nào mà nói ra tiếng lòng. Xem ra không phải một mình tôi có ý nghĩ như thế!

Tư Tịnh cười, lại quay trở lại trọng tâm câu chuyện: “Vừa rồi hình như có một buổi hội thảo tuyển dụng ở Thượng Hải thì phải, Dung Dung, cậu có đi xem không?”

“Sao hỏi như vậy, đương nhiên là đi.” Dung Dung nhã nhặn buông đôi đũa. “Ở Thượng Hải cơ hội phát triển nghề nghiệp rất lớn, mình trước đây lúc nào cũng đặt ở đầu sơ yếu lí lịch.”

Tư Tịnh chớp mắt: “Chúng mình còn chưa nói cậu cái gì sao mà đã vội vàng thanh minh thế?”

Rốt cuộc, tôi gấp miếng giò đã chịu hành hạ từ trong bát lên bỏ vào miệng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy bữa cơm này thật là dài, hay là bởi vì tôi đã ăn no rồi? Tôi không tự chủ được mà nhìn về phía Trang Tự, anh ấy đang nghiêng đầu nói gì cùng với Trác Huy – bạn trai của Tư Tịnh, hình như không chú ý tới những gì mấy đứa con gái chúng tôi đang nói